

کتاب دانیال — نمبر ایک سو اکتیس

آشکار ساختن بافتِ نبوی: پیوند دادن نقاط از مکاشفہ تا واقعیت‌های کنونی

Jeff Pippenger

2024-03-12

در مقالات پیشین تشخیص دادیم که میلری‌ها دریافتہ بودند کہ تمثیل ده باکرہ، باب دوم حقوق، و حزقیال باب دوازدهم، آیات بیست و یک تا بیست و ہشت را بہ انجام می‌رسانند. آیات حزقیال مشخص می‌سازند کہ ہنگامی کہ این سه بخش نبوی در ایام آخر بہ طور کامل تحقق یابند، «مفادِ ہر رؤیا» تحقق خواہد یافت. خواہر وایت نیز بہ این پدیدہ می‌پردازد.

«در کتاب مکاشفہ، ہمہ کتاب‌های کتاب مقدس بہ ہم می‌رسند و پایان می‌یابند. این جا متمم کتاب دانیال است. یکی نبوت است؛ دیگری مکاشفہ. آن کتابی کہ مہر شدہ بود، مکاشفہ نیست، بلکہ آن بخش از نبوت دانیال است کہ بہ ایام آخر مربوط می‌شود. فرشتہ فرمان داد: «اما تو، ای دانیال، کلام را مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مہر کن.» دانیال ۱۲:۴. اعمال رسولان، ۵۸۵.

تمثیل مَثَلُ العذارى العشر تکراراً حرفیاً فی زمن ختم المئة والأربعة والأربعین ألفاً، الذی بدأ فی 11 سبتمبر/أيلول 2001 وینتہی حین یغلق الباب فی وجہ العذارى الجاهلات عند قانون الأحد الآتی قریباً. وفی تلك الفترة من التاريخ، یظهر أثر كل رؤیا ممثلة فی «جميع أسفار الكتاب المقدس تلتقي وتنتهي».

प्रस्तुत में पद चालीसवें के ग्यारह दानियेल ताक, है की नर्मिति आधारशलि एक की समझ में लेख पछिले हमने इतहास राजनीतिक के सीग रपिब्लकिन के पशु के पृथ्वी जो, सके जा कयिा स्पष्ट को रेखा बाहरी की इतहास समानान्तर के इतहास धार्मिक के सीग प्रोटेस्टेंट सचचे के पशु के पृथ्वी इतहास वह है। करती प्रतनिधित्व का संबोधति से सीग रपिब्लकिन के पशु के पृथ्वी जो है की पहचान की रेखाओं-भवषियद्वाणी कुछ हमने है। चलता से समय के अन्त में 1989 जो है रहे कर स्थापति पर इतहास भवषियवाणीगत उस को रेखाओं उन और, है हुआ। आरम्भ

دورۂ نبوتی وحش زمینی، جو 1776 میں شروع ہوا اور وقتِ آخر میں 1798 پر اختتام پذیر ہوا، وہی خط ہے جسے ہم اس کوشش میں استعمال کرنا چاہتے ہیں کہ ان تمام خطوط کو، جو اب اپنا اثر دکھا رہی ہیں، یکجا کیا جائے۔ 1776 سے 1798 تک کا یہ عرصہ الفا اور اومیگا کی مہر رکھتا ہے، کیونکہ یہ ایک قانونی اقدام سے شروع ہوتا ہے اور ایک قانونی اقدام ہی پر ختم ہوتا ہے، اور یہی ایک قوم کا بولنا ہے۔

«سخن گفتن یک ملت، عمل مراجع قانون گذاری و قضایای آن است.» جدال عظیم، ۴۴۳.

یکی از ویژگی‌های اصلی وحش زمین، سخن گفتن آن است. قانون اساسی ایالات متحدہ سندی الہی بود کہ درہای آزادی دینی و سیاسی را گشود، و بدین سان «سیلاب» جفا و آزار را کہ طی قرن‌ها بہ وسیلہ پادشاہان اروپا و کلیسای کاتولیک استمرار یافتہ بود، در خود فرو برد.

اور سانپ نے اپنے منہ سے عورت کے پیچھے سیلاب کی مانند پانی اُگل دیا، تاکہ اُسے بہا لے جائے۔ مگر زمین نے عورت کی مدد کی، اور زمین نے اپنا منہ کھول کر اُس سیلاب کو نگل لیا جو اڑیے نے اپنے منہ سے اُگلا تھا۔ مکاشفہ 12:15، 16.

در پایان سلطنتِ وحش زمینی بہ عنوان ششمین پادشاہی نبوتِ کتاب مقدس، بار دیگر سخن خواہد گفت، اما آنگاہ ہمچون اژدہا سخن خواہد گفت، از طریق اجرای قانون یکشنبہ.

و من وحشی دیگر را دیدم که از زمین برمی آمد؛ و او را دو شاخ همچون بره بود، و مانند اژدها سخن می گفت. مکاشفه ۱۳:۱۱.

وحش زمین در سال ۱۷۹۸، هنگامی که پاپیت از قدرت خود محروم شد، به عنوان ششمین پادشاهی آغاز گردید.

तब, गई दी कर वविश लिए के होने वरित से उत्पीड़न, होकर वंचति से शक्ति अपनी, सत्ता पोपाई जब और «
तथा कट्टर उसी और करे प्रतधिवनति को वाणी की अजगर जो, देखा हुए उठते को शक्ति नेई एक ने यूहन्ना
युद्ध वरिद्ध के व्यवस्था की परमेश्वर और कलीसिया जो, शक्तियह बढ़ाए। आगे को कार्य ईशनिदात्मक
» Signs of the थी। गई की प्रतीकति द्वारा पशु एक वाले सीगों समान के मेम्ने, है शक्ति अंतमि वाली करने
Times, November 1, 1899.

در سال ۱۷۹۸، هنگامی که پاپیت زخم مهلک خود را دریافت کرد، ایالات متحده سخن گفت، و چنان که همواره در مورد آلفا و امگا چنین است، آن سخن گفتن در آغاز، سخن گفتن در پایان را از پیش نمودار ساخت. قوانین بیگانگان و فتنه در سال ۱۷۹۸ به صورت قانون اعلام شدند، و بدین سان قوانینی را که در پایان به اجرا درمی آیند و به مهاجرت غیرقانونی و رسانه ها می پردازند، از پیش تصویر کردند.

وہ مدت جس پر ہم 1776 سے 1798 تک غور کر رہے ہیں، الفا اور اومیگا کی مہر اپنے اندر رکھتی ہے، کیونکہ یہ ابتدا میں اعلان آزادی کے ”بولنے“ کی نشان دہی کرتی ہے، جو 1798 کے Alien and Sedition Acts کی تمثیل ہے۔ اس مدت کے وسط میں ریاست ہائے متحدہ کا آئین پایا جاتا ہے۔ یہ مدت زمین کے درندے کی حکومت کی نبوتی تمثیل فراہم کرتی ہے، کیونکہ اس کا آغاز برہ کی مانند بولنے سے ہوتا ہے، لیکن یہ مدت ایسے قانون سازی پر ختم ہوتی ہے جو اژدہا کی نمائندگی کرتی ہے۔ لیکن جیسا کہ اکثر ہوتا ہے، کسی چیز کی ابتدا اور انتہا متضاد امور کے ساتھ ہم آہنگ ہوتی ہیں۔ اس مدت کا پہلا waymark آخری waymark میں ممتل ہے، اور درمیانی waymark ریاست ہائے متحدہ کا آئین تھا، جس کی توثیق تیرہ ریاستوں نے کی تھی۔ عبرانی لفظ ”truth“ عبرانی حروف تہجی کے پہلے حرف، پھر تیرھویں حرف، پھر آخری حرف سے بنایا گیا تھا۔

وہ دور جس پر ہم اب غور کر رہے ہیں، اول و آخر کی مہر رکھتا ہے، جو حق ہے۔ یہ دور ایک ایسے زمانے کی نمائندگی کرتا ہے جو زمینی درندے کی حکمرانی کے آغاز تک لے جاتا ہے، بطور بائبل نبوت کی چھٹی بادشاہت؛ اور اس لیے یہ ایک ایسے زمانے کی بھی نمائندگی کرتا ہے جو زمینی درندے کی حکمرانی کے خاتمے تک لے جاتا ہے، بطور بائبل نبوت کی چھٹی بادشاہت۔ یہ دور 1989 میں، وقت آخر پر، شروع ہوا۔ 1776 سے 1798 تک کے عرصے کو 1989 سے لے کر جلد آنے والے اتوار کے قانون تک منطبق کیا جانا ہے، جب زمینی درندہ اژدہا کی مانند کلام کرتا ہے، جیسا کہ Alien and Sedition Acts میں ظاہر کیا گیا ہے۔

شایستہ است کہ حقیقتی نبوی دیگر را در مطالعہ خود وارد کنیم۔ آن حقیقت، به عنوان نمادی، یکی از عناصر «زمان آخر» است کہ غالباً از نظر دور می ماند۔ ادونتیسملائودیکہ ای شاید به خوبی بدانند کہ ۱۷۹۸ «زمان آخر» بود، اما فهم آنان عموماً در همان جا پایان می یابد، زیرا هیچ درکی از این ندارند کہ هر خط اصلاحی با دیگر خطوط اصلاحی موازی است۔ هر خط اصلاحی با «زمان آخر» آغاز می شود۔

موسیٰ مسیح کی علامت تھے، اور موسیٰ نے خود براہ راست اس حقیقت کو بیان کیا، اور پطرس نے اعمال کی کتاب میں اس کی تصدیق کی۔

خداوند، خدای تو، از میان تو و از برادرانت، نبی ای مانند من برای تو برخواهد انگیزت؛ او را بشنوید۔ تثنیہ 18:15.

عیسی قرار بود «مانند» موسی باشد.

۽ هاڻي، اي پائرو، مون کي معلوم آهي ته اوهان اهو ڪم اڻڄاڻائيءَ سبب ڪيو، جيئن اوهان جي سردارن به ڪيو. پر جيڪي ڳالهيون خدا اڳي ئي پنهنجن سڀني نبين جي وائان ظاهر ڪيون هيون ته مسيح کي ڏک سهڻا پوندا، تنهن کي هن ائين ئي پورو ڪيو آهي. تنهن ڪري توبهه ڪريو، ۽ ڦري اچو، ته اوهان جا گناهه مٽي وڃن، جڏهن تازگيءَ جا وقت خداوند جي حضور مان ايندا؛ ۽ اهو يسوع مسيح کي موڪليندو، جيڪو اڳي ئي اوهان کي اعلان ڪيو ويو هو؛ جنهن کي آسمان کي انهن وقتن تائين قبول ڪري رکڻو آهي، جيسين سڀني شين جي بحاليءَ جا وقت نه اچن، جن بابت خدا دنيا جي شروعات کان وٺي پنهنجن سڀني پاڪ نبين جي وائان فرمايو آهي. چوٽه موسي سچ پچ ابن ڏاڏن کي چيو هو ته خداوند اوهان جو خدا اوهان جي لاءِ اوهان جي پائرن مان منهنجي جهڙو هڪڙو نبي اٿاريندو؛ اوهين جيڪي ڪجهه اهو اوهان کي چوندو، تنهن جي سڀني ڳالهين ۾ ان جي ٻڌڻي ڪجو. ۽ ائين ٿيندو ته هر اها جان، جيڪا ان نبي جي نه ٻڌندي، سا قوم مان ناس ڪئي ويندي. هاڻو، ۽ سموئيل کان وٺي پوءِ جي سڀني نبين مان، جنهن جنهن به ڪلام ڪيو آهي، تن به انهن ڏينهن بابت اڳ ڪٿي ڪئي آهي. اعمال 17:3-24.

د موسیٰ د تاریخ په لړ کې د پای زمانه د هغه زېږېدنه وه، او دا د مسیح د زېږېدنې نمونه وه. د مسیح او موسیٰ د دواړو د زېږېدنې پر مهال د پوهې زیاتوالی رامنځ ته شو چې هغه نسل یې ازمویه. د دوی د دواړو د زېږېدنې په اړه پوهې د مصر او روم دواړو د اژدهایي ځواک سبب شوه چې د نبوت ژمن شوي کسان ووژني. پر غونډیو شپانه او له ختیځه راغلي هوښیاران د هغو کسانو استازولي کوي چې د پای زمانې د پوهې زیاتوالی یې درک کړی و.

آنچه معمولاً از نظر دور می‌ماند این است که در زمان آخر دو علامت راه وجود دارد. تنها موسی نبود که تولد یافت، بلکه سه سال پیش از او برادرش هارون نیز تولد یافته بود. شش ماه پیش از آنکه مسیح تولد یابد، پسرعموی او، یوحنا، تولد یافت. سال 1798 رایج‌ترین تشخیص برای «زمان آخر» است، و در 1798 آن وحش (دستگاه سیاسی) که (فاحشه) در طی اعصار تاریک بر آن سوار بود، کشته شد، و یک سال بعد آن «زن»ی که بر آن وحش سوار شده بود نیز درگذشت.

در سال ۱۹۸۹ دو رئیس‌جمهور وجود داشتند. ریگان تا مراسم تحلیف در سال ۱۹۸۹ حکومت کرد، و سپس بوش اول سلطنت خود را آغاز نمود. پایان هزار و دویست و شصت سال به‌وسیله هفتاد سال اسارت در بابل به‌صورت نمادین پیش‌نموده شده بود، و هنگامی که کورش کبیر، برادرزاده داریوش، در شب بزم، بلشصر را به قتل رساند، داریوش پادشاه بالفعل بود. داریوش و کورش نمایانگر دو نشانه راه آن زمان آخر هستند.

رابطه نبوی میان موسی و هارون، یحیی و عیسی، داریوش و کوروش، پاپیت و پاپ، و ریگان و بوش، هنگامی که با روش‌شناسی درست مطالعه شوند، همگی سرچشمه‌های نور نبوی هستند. آنچه در اینجا بدان اشاره می‌کنیم این است که یحیی، پسرعموی عیسی، آن صدا در بیابان بود که پیش‌تر به‌واسطه هارون، برادر موسی، نمونه‌وار به تصویر کشیده شده بود؛ همان که به بیابان رفت تا موسی را ملاقات کند و صدای او باشد.

در دوره سی‌ساله پیش از مسح مسیح، و نیز در سی سال پیش از دجال، نشانه‌ای راهنما وجود دارد که یک «صدا» را مشخص می‌سازد. برای مسیح، آن صدا، صدای یحیی بود که در بیابان ندا می‌داد. در سال ۵۳۳، یوستینیان فرمانی صادر کرد که دجال را به‌عنوان اصلاح‌کننده بدعت‌گذاران و رئیس کلیسا معرفی می‌کرد. فرمان یوستینیان همان «صدا»یی بود که برای «فرمان» قانون یکشنبه در شورای اورلئان در سال ۵۳۸ آماده‌سازی کرد.

لشکر کورش کبیر وہ صدا تھا جو اس امر کی نشان دہی کر رہا تھا کہ داریوش کی بابل پر فتح قریب الوقوع تھی۔

»ظہور لشکر کورش در برابر دیوارهای بابل، برای یهودیان نشانه‌ای بود که رهایی ایشان از اسارت نزدیک می‌شود. بیش از یک قرن پیش از ولادت کورش، وحی او را به نام یاد کرده بود و سبب شده بود که گزارشی از همان کاری که می‌بایست انجام دهد ثبت گردد: اینکه شهر بابل را غافلگیرانه تسخیر کند و راه را برای آزادی فرزندان اسارت هموار سازد. به وسیله اشعیا این کلام گفته شده بود:»

»خداوند به مسح‌شده خود، به کوروش، چنین می‌گوید؛ کسی را که دست راستش را گرفته‌ام تا امت‌ها را پیش روی او مغلوب سازم؛ ... تا درهای دولته را پیش روی او بگشایم، و دروازه‌ها بسته نخواهند شد؛ من پیش روی تو خواهم رفت و جای‌های ناهموار را هموار خواهم ساخت؛ دروازه‌های برنجین را خواهم شکست و پشت‌بندهای آهنین را خواهم برید؛ و گنج‌های تاریکی و ذخایر نهان مکان‌های مخفی را به تو خواهم داد، تا بدانی که من، یهوه، که تو را به نامت خوانده‌ام، خدای اسرائیل هستم.» اشعیا 1:45-3. انبیا و پادشاهان، 551.

جب یہ تسلیم کر لیا جاتا ہے کہ ایک نبوی «وقتِ آخر» دو گواہوں یا دو نشانِ راہ کے ذریعہ قائم کیا جاتا ہے، تو یہ بھی تسلیم کیا جا سکتا ہے کہ ان دو نشانِ راہ میں سے ایک آنے والی تاریخ کی شناخت، اعلامیہ، یا تنبیہ کی نمائندگی کرتا ہے۔ ہارون، یوحنا، خورس، اور جسٹینین ایک ایسے نشانِ راہ کی نمائندگی کرتے ہیں جو وقتِ آخر سے پہلے واقع ہوتا ہے۔ 1798 میں وقتِ آخر اُس دور کا اختتام ہے جس کی نمائندگی 1776 سے 1798 تک کی گئی ہے۔ اُس تاریخ کے وسط میں واقع نشانِ راہ بیابان میں پکارنے والی آواز ہے جو آنے والی تاریخ کے لیے منادی کرتی ہے۔ وہ تاریخ ایک ایسی اشاعت سے شروع ہوئی جس نے بادشاہ یا پوپ، دونوں میں سے کسی ایک کی آمرانہ حکمرانی کو رد کیا، اور وہ ایک ایسی اشاعت پر ختم ہوئی جو ایک آمر کے کردار کی نمائندگی کرتی تھی۔ وسط کی اشاعت آنے والی تاریخ کی «تنبیہ» کی نمائندہ تھی، اور وہ تنبیہ یہ تھی کہ ریاستِ بائے متحدہ کے آئین کو اُس تاریخ کے اختتام پر الٹ دیا جائے گا۔

آن خطّ تاریخ در سال ۱۹۸۹ بار دیگر آغاز به تکرار کرد، و در قانون یکشنبه پایان می‌یابد، هنگامی که هشدار برخاسته از بیابان، دویست سال پیش‌تر در ۱۷۸۹، رد می‌شود. سال ۱۹۸۹ زمان آخر در پایان آیه چهل بود، و با زمان آخر در ۱۷۹۸ هم‌راستا است. ۱۹۸۹ با ۱۷۷۶ هم‌راستا است، و قانون یکشنبه نمایانگر ۱۷۹۸ است. در میانه آن تاریخ، جایی که اثر هر رؤیا به انجام می‌رسد، آن تاریخی که در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ آغاز شد و تا هشدار ۱۷۸۹ ادامه می‌یابد، به انجام می‌رسد و قانون اساسی واژگون می‌شود. در میانه باید نشانه‌ای باشد، زیرا خدا هرگز تغییر نمی‌کند. آن نشانه، هشدار را برای تاریخ نبوی‌ای که از قانون یکشنبه قریب‌الوقوع آغاز می‌شود، بازنمایی می‌کند.

۱۹۸۹ زمانی را در آیه چهل نشان می‌دهد که «زمان آخر» است و به قانون یکشنبه در آیه چهل‌ویک می‌انجامد. پیام هشداردهنده‌ای که پس از زمان آخر، اما پیش از قانون یکشنبه، رسید، یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ بود. این پیام هشدار می‌دهد که در پایان آن دوره تاریخی، وای سوم که در یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ فرارسید و بی‌درنگ مهار شد، بار دیگر همچون غافلگیری غیرمنتظره‌ای ضربه خواهد زد، و هزاران شهر نابود خواهند شد. هنگامی که آن ویرانی فرا رسد، شیطان کار شگفت‌انگیز خود را آغاز خواهد کرد، و آن کار با قانون یکشنبه که به زودی خواهد آمد آغاز می‌شود.

»کاش قوم خدا احساسی از ویرانی قریب‌الوقوع هزاران شهر می‌داشتند، شهرهایی که اکنون تقریباً به بت‌پرستی سپرده شده‌اند! اما بسیاری از کسانی که باید حقیقت را اعلام کنند، برادران خود را متهم و محکوم می‌سازند. هنگامی که قدرت تبدیل‌کننده خدا بر ذهن‌ها وارد شود، تغییری

آشکار پدید خواهد آمد. انسان‌ها دیگر میلی به عیب‌جویی و ویران کردن نخواهند داشت. آنان در جایگاهی نخواهند ایستاد که مانع تابیدن نور به جهان شود. عیب‌جویی ایشان، اتهام‌زنی ایشان، پایان خواهد یافت. قوای دشمن برای نبرد گرد می‌آیند. کشمکش‌های سخت در پیش روی ماست. ای برادران و خواهران من، به هم نزدیک شوید، به هم نزدیک شوید. با مسیح پیوند یابید. «شما مگویید: فتنه‌ای!... و از آنچه ایشان از آن می‌ترسند مترسید و هراسان مشوید. یهوه صباوت را تقدیس نمایید، و او ترس شما و هراس شما باشد. و او مقدس خواهد بود؛ اما برای هر دو خاندان اسرائیل سنگ مصادم و صخره لغزش، و برای ساکنان اورشلیم دام و تله خواهد شد. و بسیاری از ایشان خواهند لغزید و خواهند افتاد و شکسته خواهند شد و گرفتار و اسیر خواهند گردید.»

«دنیا صحنهٔ تئاتر است. بازیگران آن، یعنی ساکنانش، خود را آماده می‌سازند تا نقش خویش را در آخرین نمایش بزرگ ایفا کنند. خدا از نظرها دور مانده است. در میان توده‌های عظیم بشریت هیچ وحدتی وجود ندارد، مگر آن‌گاه که انسان‌ها برای تحقق مقاصد خودخواهانهٔ خویش با یکدیگر هم‌پیمان شوند. خدا نظاره‌گر است. مقاصد او دربارهٔ رعایای سرکش او به انجام خواهد رسید. جهان به دست انسان سپرده نشده است، هرچند خدا برای مدتی به عناصر آشفتگی و بی‌نظمی اجازه می‌دهد که حاکم باشند. قدرتی از زیر در کار است تا آخرین صحنه‌های بزرگ این نمایش را پدید آورد—شیطان که به صورت مسیح می‌آید، و با همهٔ فریبکاری ناراستی در میان کسانی عمل می‌کند که در انجمن‌های سری خود را به یکدیگر پیوند می‌دهند. آنان که تسلیم شور هم‌پیمانی می‌شوند، نقشه‌های دشمن را به اجرا درمی‌آورند. علت، اثر خود را در پی خواهد داشت.»

«نافرمانی تقریباً به حد نهایی خود رسیده است. سردرگمی جهان را فرا گرفته، و به‌زودی هراسی عظیم بر انسان‌ها فرود خواهد آمد. پایان بسیار نزدیک است. ما که حقیقت را می‌شناسیم، باید خود را برای آنچه به‌زودی همچون شگفتی‌ای سهمگین بر جهان فرود خواهد آمد، آماده سازیم.»
Review and Herald, September 10, 1903

هشدار که با به‌اجرا درآمدن قانون اساسی در سال ۱۷۸۹ به‌صورت نمادین به تصویر کشیده شد، همان هشدار فرشته سوم است که به قادش دوم بازمی‌گردد، آنگاه که مهر شدن آن یکصد و چهل و چهار هزار تن آغاز می‌شود. آن هشدار، هشدار نخستین صدا در فصل هجدهم مکاشفه است، و در آن زمان نه تنها ساختمان‌های عظیم شهر نیویورک فرو ریختند، بلکه ذات خود قانون اساسی نیز دگرگون شد. قانون اساسی نوشته شد و بر حقوق انگلستان استوار گردید، که فلسفه بنیادی آن را می‌توان به سادگی چنین تعریف کرد: «انسان بی‌گناه است، تا زمانی که گناهکار بودن او ثابت شود.» قانون اساسی با این مقصود نوشته شد که آنچه به نام حقوق روم شناخته می‌شود رد گردد، که فلسفه بنیادی آن را می‌توان به سادگی چنین تعریف کرد: «انسان گناهکار است، تا زمانی که بی‌گناهی او ثابت شود.»

هشدار برخاسته از بیابان در سال ۱۷۸۹، که در قانون اساسی بازنمایی شده است، نمایانگر هشدار ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ است؛ و نه تنها ساختمان‌های در حال سوختن آن تاریخ را با تحقق لفظی نشانه‌گذاری کردند، بلکه تصویب «قانون میهن‌پرستی» نیز آن هشدار را بازنمایی کرد.

قانون پاتریوت (Act) Act - که عنوان کامل آن «قانون اتحاد و تقویت آمریکا از طریق فراهم آوردن ابزارهای مناسب لازم برای رهگیری و جلوگیری از تروریسم، مصوب ۲۰۰۱» (2001 and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) است - اندکی پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ به کنگره ایالات متحده ارائه شد. این لایحه در ۲۳ اکتبر ۲۰۰۱ در مجلس نمایندگان و در ۲۴ اکتبر ۲۰۰۱ در مجلس سنا مطرح گردید. این قانون در ۲۶ اکتبر ۲۰۰۱ به امضای رئیس‌جمهور جورج دبلیو. بوش رسید. قانون پاتریوت در پی آن بود که توانایی دولت را برای تحقیق درباره و جلوگیری از اعمال تروریستی افزایش

دھد و اختیارات نظارتی و اجرایی نهادهای مجری قانون را گسترش بخشد، و اصل اساسی و بنیادین حقوق انگلیسی را که بر این امر دلالت دارد که انسان بی‌گناه است مگر آنکه مجرم بودن او به اثبات برسد، مردود شمرد. این قانون هنوز هم امروزه از سوی نخبگان درون حکومت به کار گرفته می‌شود تا دادرسی قانونی، حریم خصوصی و دادرسی عادلانه را دور بزنند.

ما این مطالعه را در مقاله بعدی خود ادامه خواهیم داد.

«وضعیت ما در این زمان هولناک و پُر هیبت چیست؟ آه، چه غروری در کلیسا غالب شده است، چه ریاکاری، چه فریبی، چه دلبستگی‌ای به جامه و پیرایه، به سبک‌سری و سرگرمی، و چه اشتیاقی به برتری‌جویی! همه این گناهان ذهن را تیره ساخته‌اند، به گونه‌ای که امور ابدی تمییز داده نشده‌اند. آیا نباید کتب مقدس را تفتیش کنیم تا بدانیم در کجای تاریخ این جهان ایستاده‌ایم؟ آیا نباید نسبت به کاری که در این زمان برای ما انجام می‌شود، و نیز نسبت به جایگاهی که ما، به عنوان گناهکاران، باید در هنگامی که این عمل کفاره در جریان است، اشغال کنیم، بصیرت یابیم؟ اگر اندک اعتنائی به نجات جان‌های خود داریم، باید تغییری قاطع پدید آوریم. باید خداوند را با توبه‌ای راستین بطلبیم؛ باید با انکسار عمیق جان به گناهان خود اعتراف کنیم، تا محو گردند.»

«ما دیگر نباید بر زمین افسون‌شده باقی بمانیم. ما به سرعت به پایان زمان آزمایش خود نزدیک می‌شویم. بگذارید هر جان از خود بپرسد: من در حضور خدا در چه وضعی ایستاده‌ام؟ ما نمی‌دانیم که چه زود نام‌های ما ممکن است بر زبان مسیح جاری شود و درباره پرنده‌های ما به طور نهایی داوری گردد. آه، آه، این تصمیم‌ها چه خواهند بود؟ آیا با عادلان محسوب خواهیم شد، یا در شمار شریران قرار خواهیم گرفت؟»

«بگذارید کلیسا برخیزد و از لغزش‌ها و بازگشت‌های خود در حضور خدا توبه کند. بگذارید دیده‌بانان بیدار شوند و شیپور را با آوایی روشن و معین بنوازند. این هشدار قطعی است که باید اعلام کنیم. خدا به خادمان خود فرمان می‌دهد: "بلند فریاد کن، دریغ منما، آواز خود را مثل کرنا بلند کن، و قوم مرا از عصیان ایشان و خاندان یعقوب را از گناهان ایشان آگاه ساز." باید توجه مردم جلب شود؛ مگر این که این کار انجام گیرد، هر تلاشی بی‌ثمر است؛ حتی اگر فرشته‌ای از آسمان فرود آید و با ایشان سخن گوید، سخنان او بیش از آن سودی نخواهد بخشید که گویی در گوش سرد مرگ سخن می‌گوید. کلیسا باید به عمل برخیزد. روح خدا هرگز وارد نخواهد شد مگر آن که او راه را مهیا سازد. باید تفتیشی صمیمانه در دل‌ها باشد. باید دعایی متحدانه و پایدار وجود داشته باشد، و از راه ایمان، وعده‌های خدا مطالبه شود. باید نه همچون روزگاران کهن، پوشانیدن بدن به پلاس باشد، بلکه فروتنی عمیق جان. ما کوچک‌ترین دلیلی برای خودستایی و خودبزرگ‌بینی نداریم. باید خویشتن را زیر دست نیرومند خدا فروتن سازیم. او ظاهر خواهد شد تا طالبان حقیقی را تسلی دهد و برکت بخشد.»

«کار در برابر ماست؛ آیا در آن مشارکت خواهیم کرد؟ ما باید سریع کار کنیم، باید پیوسته به پیش برویم. باید خود را برای روز عظیم خداوند آماده سازیم. ما وقتی برای از دست دادن نداریم، وقتی برای مشغول شدن به مقاصد خودخواهانه نداریم. جهان باید هشدار داده شود. ما به عنوان افراد، برای رساندن نور به دیگران چه می‌کنیم؟ خدا کار هر انسان را به او واگذار کرده است؛ هر کس نقشی برای ایفا کردن دارد، و ما نمی‌توانیم این کار را جز به خطر جان‌های خویش neglected کنیم.»

«اے میرے بھائیو، کیا تم روح القدس کو غمگین کرو گے اور اسے رخصت ہونے پر مجبور کرو گے؟ کیا تم مبارک نجات دہندہ کو باہر رکھو گے، کیونکہ تم اس کی حضوری کے لیے تیار نہیں ہو؟ کیا تم جانوں کو حق کے علم کے بغیر ہلاک ہونے کے لیے چھوڑ دو گے، کیونکہ تم اپنی آسودگی سے ایسی محبت رکھتے ہو کہ اس بوجھ کو اٹھانا نہیں چاہتے جو یسوع نے تمہاری خاطر اٹھایا؟ آؤ، ہم نیند سے

جاگ اٹھیں۔ 'ہوشیار رہو، بیدار رہو؛ کیونکہ تمہارا مخالف ابلیس غراتے ہوئے شیر کی مانند پھرتا ہے
اور ڈھونڈتا رہتا ہے کہ کس کو نگل جائے۔' "Review and Herald, March 22, 1887